

Klemen Terézia

Karácsonyi depresszió

A depresszió (röviden összefoglalva) egy pszichiátriai megbetegedés, amit valamilyen lelki megrázkódtatás okoz. Sok tanár úgy véli, a karácsonyi időszak alatt ez a lelkiállapot áll a legtávolabb a gyerekektől. Az ünnepi depresszió azonban nem kerüli el őket sem.

Az új év első tanítási óráin, az iskolába való visszazökkenést segítve, mindig elmeséltetem a diákokkal, ki hogyan élte meg a karácsonyi ünnepekört. Évről évre meghökkenve tapasztalom, milyen sokan örülnek, hogy vége van az év végi ünnepeknek, és újra itt lehetnek az iskolai megszokott falai, ismert tantermei között. Egyre több diák hangoztatja, hogy utálja a „szeretet ünnepét”. Az elvált vagy egyedülállók esetében – nyomasztó teher a karácsony, hiszen nekik nem a családi együttlétet, a meghitt pillanatokat, hanem ezek hiányát jelenti az ünnep. Sajnos egyre tipikusabb, hogy a gyerek az ünnep egyik napját az egyik szülőnél, a következő napot a másik szülőnél és annak új családjánál tölti, s valahogy sehol sem érzi igazán otthon magát. Az ünnepi hajszai miatti felfokozott idegállapot pedig csak súlyosbítja a rossz kedélyállapotot. Nem csoda, ha a serdülőkorban lévő fiatalok – de a kisebbek is – szinte törvényszerűen összeütközésbe kerülnek a családtagokkal, kiéleződnek a konfliktusok, nézeteltérések keletkeznek, rég elfeledett ügyek kerülnek ismét felszínre. Ilyenkor csak a legkritikább esetben sikerül józan megoldást találni a családi bajokra, hisz az is problémát jelent, hogy egyszerre túl sok időt töltünk együtt, amitől már rég elszoktunk a szürke hétköznapiakban. Így válik az öröm és a szeretet ünnepe kiadós veszekedések, zsörtölődések napjaivá, és így uralkodik el a „karácsonyi zavar” a család tagjain.

Közelednek az ünnepek, mindannyian vágyunk a család melegére, szeretetére, a meghittsége, ezért tisztelettel kérem a kollégákat, szülőket, nagyszülőket, figyeljünk a gyermekekre, és figyeljünk egymásra is, mert csak rajtunk múlik, hogy milyen lesz az ünnep.

Fibi Sándor

Katedra Napok – immár huszonnegyedik alkalommal...

A hivatásukat szerető pedagógusok közül mintegy ötvenen fogadták el a Katedra Alapítvány meghívását, és találkoztak október 22-én az immár huszonnegyedik alkalommal megrendezett Katedra Napokon. A rendezvény központi témája valóban nagyon elgondolkodtató, időszerű és oktatásügyünk jövője szempontjából kiemelkedő fontosságú volt, ugyanis a pedagógus szakmát, annak méltóságát elemeztük, múltját, jelenét és jövőjét vitattuk meg kimondottan őszinte szavakkal. A Katedra Alapítvány elnökének, Dr. Németh Margitnak az ünnepélyes megnyitója után Fibi Sándor, a tanácskozás elnöke Pintes Gábor docensnek, a Nyitrai Konstantin Filozófus Egyetem Pedagógiai Kara tudományos dékánhelyettesének adta át a szót, aki *A pedagógusmesterség jövőképe* c. előadásában részletesen elemezte azokat a tényezőket, amelyek már napjainkban is hatással vannak a pedagóguspálya iránt érdeklődő fiatalok végleges döntésére, a pedagógushivatás méltóságának tudatosítására vagy éppen e fontos szempont lebecsülésére. Takács Zoltán magyar-történelem szakos nyugalmazott magyarországi tanárkollégánk gondolatokat ébresztő előadásában több évtizedes tanári pályájának tapasztalatait osztotta meg a jelenlévőkkel. Hangsúlyozta, hogy a sikeres pedagógus egyik ismérve az a tény, hogy munkája során szinte minden helyzetben következetesen tudatosítja szakmájának méltóságát, még akkor is, ha mindennapi munkája során lényegében nem érzi azt, hogy az ő tevékenysége, hivatása társadalmilag fontos. Urbán Péter, PhD. a TANDEM nonprofit társulás szakembere gyakorlati példákkal tette szemléletesebbé a pedagógus szakma belülről fakadó méltóságát és az esetleges tanári kiegészítés megélésének lehetőségeit.

Az előadásokat követő vitában szinte törvényszerűen kitértünk azoknak az aktuális politikai és társadalmi kérdéseknek a megvitatására is, amelyek napjainkban szinte

determinálják az iskola és a pedagógus társadalomban elfoglalt helyét, a pedagógusi munka anyagi és társadalmi megbecsültségét, valamint az iskolai nevelés és oktatás hatékonyságát. A felszólaló kollégák is bírálták a jelenlegi helyzetet, mely szerint az oktatásügyben napjainkban nagyon kevés lehetőséget látunk arra, hogy a sajátos, egyedi oktatási programmal dolgozó, önálló pedagógiai arcúval rendelkező autonóm iskola és abban a kreatív, az autonóm pedagógus újra elérendő célként jelenjen meg a mindennapi pedagógiai gyakorlatban, sőt újra időszerűvé és általánossá váljon a létjogosultsága, hiszen szinte teljesen eltűnt a reform, az alternatív irányzat, amelynek a helyét átvette az uniformizált oktatást eredményező központi irányítás vasmarkúsága. Ebben a jelenlegi helyzetben különösen veszélyes azon pedagógusok viszonylag passzív hozzáállása, akik ahelyett, hogy határozott magatartással tiszteletet vívnának ki munkájuk máltósága iránt, inkább belesülylyednek az önsajnálatba...

Rendezvényünk további részében értékeltük a lapunkban meghirdetett *A legkreatívabb iskolai rendezvény* című pályázatot (ennek részletezése a következő cikkben található), illetve átadásra került a felvidéki magyar pedagógusok szakmai munkáját értékelő egyik legmagasabb elismerés, a Katedra-díj. A Katedra Alapítvány a beérkezett kilenc javaslatból a zenei tehetségek rendkívül sikeres felkarolásáért elismerő oklevéllel jutalmazta Páko Mária-t, a Rimaszombati Speciális Iskola asszisztensét, a Katedra-díjat pedig Zahoran Judit kolléganő, az érsekújvári Czuczor Gergely Alapiskola pedagógusa vehette át kiemelkedően sikeres pedagógiai munkájáért. A díjazottak laudációját – melyet Sebők Attila, a rimaszombati Tompa Mihály Református Gimnázium igazgatója, illetve Novák Mónika, a Czuczor Gergely Alapiskola igazgatónője adott elő – és a velük készített beszélgetéseket e számunkban és a januári számban közöljük.